

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 93

Січень 2007

Anheuser-Busch Inc. проти Португалії [ВП] - 73049/01

Рішення від 11.01.2007 [ВП]

Стаття 1 Протоколу № 1

Стаття 1 пункт 1 Протоколу № 1

Мирне володіння майном

Майно

Скасування реєстрації торгової марки: *стаття 1 Протоколу № 1 застосовна; немає порушення.*

Факти: компанія-заявник виробляла пиво, яке вона продавала під торговою маркою «Budweiser». У 1981 році вона звернулася до Національного інституту промислової власності (НІПВ) за реєстрацією в Португалії найменування в якості торгової марки. Проти заяви виступила чеська компанія, яка в 1968 році зареєструвала «Budweiser Bier» в якості найменування місця походження товару відповідно до положень Лісабонської угоди 1958 року про захист найменувань місць походження товарів і їхньої міжнародної реєстрації. У 1995 році компанія-заявник отримала рішення суду про скасування реєстрації найменування місця походження товару на тій підставі, що воно не підпадало під захист за Лісабонською угодою. НІПВ згодом зареєстрував її торгову марку. Чеська компанія оскаржила це рішення до суду першої інстанції, посилаючись на двосторонню угоду між Португалією та Чехословаччиною, яка захищала зареєстровані найменування місць походження товарів. Суд першої інстанції виніс рішення проти чеської компанії, але його рішення було скасовано апеляційним судом, який постановив, що реєстрація торгової марки компанії-заявника була недійсною. У 2001 році Верховний суд відхилив

касаційну скаргу компанії-заявника на тій підставі, що найменування місця походження товару захищалось двосторонньою угодою. Тому реєстрація торгової марки компанії-заявника була скасована. У своїй заяві до Суду компанія-заявник скаржилася на те, що їй було позбавлено торгової марки в застосування двосторонньої угоди, яка набула чинності після того, як була подана заява про реєстрацію торгової марки.

Право: Стаття 1 Протоколу № 1 - інтелектуальна власність, як така, користується захистом статті 1 Протоколу № 1. На відміну від Палати, Велика палата порахувала, що заява про реєстрацію торгової марки також підпадала під це положення, оскільки вона встановлювала інтереси майнового характеру. Хоча це й правда, що реєстрація торгової марки ставала остаточною, лише якщо вона не порушувала законних прав третіх сторін, тобто, іншими словами, права, закріплені за заявою про реєстрацію, підпадали під певні умови, тим не менш, сторона, яка бажала зареєструвати торгову марку, мала право очікувати, що заяву буде розглянуто у відповідності з чинним законодавством, якщо вона задовольняла відповідні матеріальні та процесуальні вимоги. Тому компанія-заявник мала ряд майнових прав, визнаних португальським законодавством, хоча вони й могли бути скасовані за певних обставин: *стаття 1 Протоколу № 1 застосовна.*

Що стосується питання про те, чи було рішення про застосування положень двосторонньої угоди до поданої до набуття нею чинності заяви про реєстрацію торгової марки втручанням у мирне користування майном, то Суд зазначив, що головна скарга компанії-заявника стосувалась того, як національні суди розтлумачили та застосовували національне законодавство. У цьому зв'язку він повторив, що його юрисдикція щодо перевірки того, чи було національне законодавство правильно розтлумачене та застосоване, була обмеженою, і що до його функцій входила не заміна національних судів, а забезпечення того, щоб рішення цих судів не були засновані на свавіллі або не були іншим чином явно необґрунтованими, особливо коли, як і тут, справа стосувалась складних питань тлумачення національного законодавства. Справа компанії-заявника відрізнялась від тих справ, в яких Суд встановив ретроспективне втручання з боку законодавця, оскільки в цій справі питання про те, чи було законодавство застосоване ретроспективно, саме по собі було під сумнівом, в той час як в більш ранніх справах застосування зворотної сили законодавства не викликало сумніву та було навмисним. Єдиною чинною реєстрацією, що існувала на момент вступу в силу двосторонньої угоди, було найменування місця походження товару, зареєстроване на ім'я чеської компанії, і хоча ця реєстрація була згодом скасована, Суд не міг вивчати наслідки, які це скасування могло мати на будь-яке право пріоритету, закріплене за торговою маркою. У відсутність будь-якого свавілля або явної необґрунтованості, Суд не може поставити під сумнів висновки Верховного суду або його тлумачення двосторонньої угоди. Маючи перед собою суперечливі аргументи двох приватних сторін стосовно права використання найменування, Верховний суд прийняв своє рішення на основі матеріалів, які він порахував належними і достатніми для вирішення спору, вислухавши доводи відповідних сторін. Таким чином, рішення Верховного суду не становило втручання в право компанії-заявника на мирне володіння своїм майном.

Висновок: немає порушення (п'ятнадцять голосів проти двох).

Натисніть тут для доступу до Інформаційних бюлетенів з практики Суду:
[Case-Law Information Notes](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int